

ЛЕОНИД

КАТЕРИНА НЕДЕВА

2024г.

Леонид

Катерина Недева

© Катерина Недева, автор и издател, 2024г.

© Елица Чапова, редактор, 2024г.

© Васил Койнारेv, коректор, 2024г.

© Ралица Станиславовна, илюстратор и дизайнер, 2024г.

Опечатана в печатинца „Симолини 94”, София.

Първо издание.

ISBN 978-619-92672-0-2

Всички права запазени. Никаква част от тази книга не може да бъде използвана, възпроизведена или предавана по какъвто и да било начин, без изричното писмено съгласие от автора и издател Катерина Недева.

Никога не спирай да вярваш в себе си.

ПЛЕЙЛИСТ

Cassidi – What’s my name
Макс Корж – Мотылёк
Макс Корж – Малый повзрослел
Алекс Банкес – Я не верю, что
Мот – Слово
James Smith – T-shirt
James Smith – Call me when it’s over
Maitre Gims – Zombie
Stromae – Formidable
Måneskin – Coraline
Егор Крийд, Мот – Засыпай
Егор Крийд – Потрачу
Jony, HammAli&Navai – Без тебя я не я
HammAli&Navai – Ты моя химия

ГЛАВА ПЪРВА

...

fait chic

Леонид

– Ще бъда шофьор на дъщерята на френския посланик?

„Гардиън Сървис Къмпани“ или „Джи Ес Си“ предлагаше охранителни услуги за по-отбраната част от обществото. Хора с пари и влияние. И като по-големия син на собственика, аз поемах по-важните клиенти, като политици, кралски особи или мафиотски босове. Истински ходещи мишени.

През по-голямата част от съзнателните си двадесет и една години се бях обучавал на всякакъв вид бойни изкуства, стрелба с не едно или две оръжия и разбира се, езици. Независимо че изпълнявахме дейността си на територията на Руската федерация, клиентите ни бяха международни. Покрай работата за тях се бях нагледал на всякакви ужасии. Убивал бях, но не по поръчка на клиента, разбира се – не бях наемник. Когато се наложеше обаче, трябваше да се погрижа за сигурността му на всяка цена.

Бях обучен войник и точно за това се учудих изключително много, когато баща ми ми даде новата задача, която да поема. Беше неделя вечер и бях в дома на родителите си, където заедно с тях и брат ми вечеряхме. Изглежда, че не само аз бях изненадан от случващото се – майка ми и брат ми вдигнаха очи от храната, насочвайки вниманието си към татко.

– Ще бъда шофьор на дъщерята на френския посланик? – повторих невярващо.

Баща ми кимна

– Това някаква шега ли е?

Можех да се занимавам с по-важни неща от това да возя богаташки принцеси. Защо възлагаше това на мен, след като имах далеч по-важни задължения във фирмата, като обучението на новите момчета?

– Кога съм се шегувал с работни задачи, Леонид?

Въпросът очевидно бе риторичен, затова запазах мълчание. Знаех, че нямам думата. Решеше ли нещо, Сергей Фома трудно можеше да бъде разубеден.

Не разбирах единствено защо изпраща мен, а не някого друго, при положение че реална заплаха нямаше, а аз работех при високорискови случаи. Не бях сгафил никъде, за да иска да ми даде урок, дори напротив – бях един от най-добрите му служители.

Когато е бил на моите години, баща ми също бе работил като охранител в подобна на нашата фирма. При последния клиент обаче дошла и смелостта му да започне нещо свое, като повереният му тогава му помогнал с част от финансирането на проекта. По това време с майка ми вече били двойка и двамата ръка за ръка започнали да развиват компанията, докато не се превърнала в една от най-търсените в сферата на охранителните услуги.

Загледах се преценяващо в него, но лицето му оставаше безизразно.

Баща ми бе мъж в началото на петдесетте си години, със завидна физика, която прикриваше възрастта му. А пронизващите му сини очи можеха да смразяват. Същите като тези на малкия ми брат, Арсений.

Брат ми изглеждаше досущ като баща ни – руса коса и сини очи. Арсений беше с няколко години по-малък от мен и все още учеше в гимназия, като честно казано се надявах

да продължи с обучението си. Той не беше като мен. Да, налагаше му се да се подготвя за работа във фирмата, но не това беше основният му фокус. Имаше и други интереси освен оръжия и бойни изкуства.

Двамата със Сеня се различавахме и на външен вид. С късо подстриганата си черна коса и зелени очи бях истинско копие на майка си. Нямах хобита, единствено тренирах и работех. Харесваше ми. Бях привикнал към опасността и се съмнявах това да се промени някой ден. Кръвта ми гореше, приливът на адреналин ме караше да се чувствам жив. Обичах работата си.

– Не унивай, Леонид – ухили се брат ми, изкарвайки ме от мислите ми. – Може да се окаже някаква готина мадама, знае ли човек.

– Арсений! – намеси се татко.

– Така е, може и да не е толкова зле – защити се брат ми, но не продължи.

Замислих се над думите му. Каквато и да се окажеше, нямаше значение. Аз не се сближавах с клиентите си. Ако се сближиш, фокусът ти се измества и може да сгрешаш. А аз никога не грешах.

– Трябва да съм готов с униформата, нали? – попитах баща ми, който кимна.

– Ще я закараш до университета и ще я изчакаш да свърши лекции, след това накъдето каже тя. Щом те освободи, се прибираш вкъщи, това ще са задълженията ти за момента. Знаеш процедурата – разменете си телефоните, запиши си графика ѝ и така нататък.

– Сергей – обади се най-накрая мама, – Льоша знае всички тези неща.

– Въпреки това, Алина, мисля, че е хубаво да му ги припомням от време на време.

Почти бяхме приключили с десерта и беше време да се прибирам в собствения си апартамент.

– Утре ще съм тук в седем – съобщих, след като се изправих,

и се заех да обличам якето си.

– Спи тук, ще ти е по-удобно – предложи мама, когато се наведох да я целуна по бузата.

– Няма проблем, до утре.

Баща ми и брат ми само кимнаха, преди да изляза.

Сбогувах се с момчетата, които охраняваха пред къщата, и се качих в колата си. Щом запалих двигателя и портата пред мен се отвори, потеглих.

Апартаментът ми беше почти в центъра на Москва, на двадесет минути път, ако минавах през малките улички на града. Обичах да шофирам, особено късно вечер, когато всички бяха по домовете си и улиците пустееха. Признавам си, че бях фен на високите скорости, ако пътят и мястото го позволяваха. Арсений винаги се шегуваше с мен, че приличам на шофьора от филма „Транспортер“ не само заради колата – Ауди А7, най-новото на пазара, а и заради униформата ни – черен костюм с бяла риза и черна вратовръзка. Надявах се баща ми утре да е избрал прилична кола или поне момичето да има такава, защото не ми се стоеше в някакво подобие на автомобил.

Щом стигнах сградата, в която живеех, натиснах дистанционното, което отваряше входа за гаража. Паркирах и се насочих към асансьора. След няколко секунди вратите се отвориха и аз влязох, натискайки копчето за четиринадесетия етаж. Отнемаше ми минута и двадесет и осем секунди, за да стигна до него – да, засичах ги. Професионално изкривяване.

След като стигнах етажа, отключих вратата на номер сто четиридесет и седем и влязох в почти празния си апартамент. Все още не го бях обзавел напълно, но имаше най-необходимото.

През повечето време живеех сам. Заплащането при баща ми беше достатъчно добро, защото малко след като започнах официално работа при него, успях да си купя собствено жилище. Понякога нощувах в къщата на родителите си, но

ако работата ми изискваше постоянно наблюдение, просто оставах при клиента.

Последното не представляваше проблем. Така или иначе никой не ме чакаше у дома. Нямах приятелка, поне не и в момента – с работа, като моята, беше трудно. Да, момичетата се впечатляваха от външността ми или от това, което работя, но намесеше ли се опасността за живота ми, нещата мигновено се променяха. Жените не си падаха по това да не знаят дали приятелят им ще се прибере жив тази вечер. Да не говорим за дългите смени, които понякога ме задължаваха да съм почти постоянно на работа. Бях опитвал и не се получи. Казано на кратко – на този етап предпочитам да ограничавам контактите и срещите си със срещуположния пол. Да, определено имах някои специфични нужди, но се стараех да не мисля за тях и да се натовазвам възможно най-много с допълнителни тренировки.

Сложих якето си на закачалката и без да губя време, направо се насочих към банята, където съблякох дрехите си, за да вляза под душа.

Щом горещата струя заля тялото ми, усетих как стегнатите ми мускули се отпускат. Горещият душ вечер бе едно от любимите ми неща. Няколко минути, в които просто можех да не мисля и да се отпусна. Отново се сетих за това колко празен бе апартаментът ми. Може би наистина бях прекалено стегнат. Може би Арсений бе прав и в живота имаше и други неща освен работата.

Въздъгнах и завъртях кранчетата на душа. Цялата тази работа изискваше прекалено много лишения, не можех да го отрека, но не е като да нямах приятели. Вярно брояха се на пръсти тези, на които можех да разчитам истински, но все пак не бях изцяло сам.

Поклатих глава и избутах мислите настрани, увих хавлия около кръста си, като взех още една, за да изсуша и без това късата си коса, и излязох от банята. Взех телефона си, който

бях оставил на бюрото в спалнята и отговорих на няколко съобщения от момчетата на различните постове.

Навих алармата за шест сутринта и включих телефона да се зарежда на нощното шкафче. Отворих гардероба и взех черни боксерки от него – единствения цвят, който притежавах.

Едно и също – черни костюми, бели ризи, черни тениски, черни дънки.

Обух се, занесох хавлиите в коша за пране и се заех да измия зъбите си. Когато бях готов, се върнах в спалнята, изключих лампите след себе си и се настаних удобно под завивките. Утре щеше да бъде дълъг ден, затова се обърнах и прегърнах празнината до себе си, потъвайки в тъмнината.